

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PRIK

Een toneelspel in twee bedrijven

door

1880

Marc Smet

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1830

PERSONAGES

(3 dames-3 heren)

An (moeke) : ongeveer 25 jaar
Dirk (pa) : variërend van 50 tot 25 jaar
Marleen : 22 jaar
Marleen : 12 jaar
Johan : 25 jaar
Iemand

KLEDIJ

De kledij van de meeste personen kan gekozen worden volgens de wensen van de regisseur. Alleen An heeft vrij sobere kledij aan en ze blijft ook altijd hetzelfde gekleed, ook wanneer ze in haar eigen vertellingen stapt. (vb. grijs mantelpakje, witte blouse.) De andere personen “zien” haar echter anders: met andere kledij, ander kapsel, ja zelfs andere leeftijd. Het feit dat An onveranderlijk hetzelfde blijft, is een aanwijzing van het irreële van een aantal situaties.

HET STUK

In het begin maken we kennis met An, een jonge vrouw. Het is zeker dat ze wacht... op iemand. Voor het publiek moet het volstrekt onduidelijk blijven op wie ze wacht... tot het einde. An spreekt tot het publiek... ze begint te vertellen. Ook hier kan het publiek er niet direct achter komen of hetgeen ze vertelt waar is... uit het verleden... uit de toekomst of... Het einde maakt alles duidelijk... of toch niet.

DECOR

Het decor bestaat uit twee plateaus: het ene waar An tot het publiek spreekt, het andere waar “de rest” gebeurt.

Op plateau I staat enkel een stoel.

Plateau II is sober, multifunctioneel, waarbij de ruimten door elkaar lopen. Zo symboliseert het bed zowel de slaapkamer als een ziekenhuisbed.

Plateau I, slaapkamer en living kunnen afzonderlijk belicht worden.

De wanden en deuren kunnen reëel zijn of gesuggereerd worden.

Eerste bedrijf : Plateau I

1. stoel

Tweede bedrijf : Plateau II – living (hoger dan plateau I)

1. tafel
2. stoel
3. kastje
4. zetel
5. deur naar keuken
6. deur naar buiten
7. deur naar slaapkamer

Derde bedrijf : Plateau II – slaapkamer of ziekenhuiskamer (hoger dan beide plateaus.)

1. bed
2. stoel
3. deur naar buiten (vanuit ziekenhuiskamer)
4. deur van slaapkamer of ziekenhuiskamer naar badkamer

E E R S T E B E D R I J F

(Spot op An. Zij bevindt zich op plateau I en zit de hele tijd op de stoel. Duidelijk is dat ze onrustig is. Ze wacht, kijkt even op haar uurwerk.)

AN : *(staat recht)* Goedenavond allemaal. Als ik het goed voorheb, komen jullie vanavond naar toneel kijken. Ik heb het daarstraks gemerkt toen ik naar hier kwam: al die drukte, de kaarten aan de kassa, de programma's. Het is een heel gedoe, zo'n toneelvoorstelling: het geeft een speciale sfeer. Al die mensen die met een zekere verwachting, een zekere gespannenheid binnenkomen. Er zijn er altijd al die heel vroeg komen: "plaats houden" voor de familie die later komt. Anderen vinden dat dan weer niet eerlijk, en zo ontstaat al eens een woordenwisseling. Maar niet erg, dat draagt allemaal bij tot die aparte sfeer. En als dan het licht uitgaat en er begint een muziekje te spelen, dan verstommen de laatste gesprekken en iedereen zit te kijken met blinkende kinderoogjes naar wat komen gaat.

Als ik nu in de zaal probeer te kijken – ja, 't is wel wat hinderlijk met die spots – dan zie ik tientallen verschillende gezichten. Er zijn er bij... daar bijvoorbeeld, die meneer op de derde rij, die zich duidelijk afvragen of "het" nu al bezig is, wat ik hier feitelijk sta te vertellen.

Anderen zitten dan weer geamuseerd met een monkellachje op hun gezicht en zij denken: ja, dat zal er wel bij horen zeker. Wel, om eerlijk te zijn, moet ik zeggen dat jullie toch een beetje pech hebben. Ik ben hier namelijk alleen en ik heb met heel die toestand hier maar weinig te maken. Al een kwartier zit ik hier te wachten. Apropos mevrouw, hoe laat is het nu... tien over acht? Het is toch niet te geloven hé, anders is hij altijd stipt op tijd. Als er één zaak is waar ik niet tegen kan, dan is dat "te laat komen".

Het vervelende is dan nog dat ik hier alleen zit, hierboven toch, niemand om mee te praten. Gelukkig zijn jullie er nog, al vind ik dat jullie niet erg spraakzaam zijn vanavond. *(stilte)*

Ach, dat wachten maakt mij bloednerveus. Ik heb het zo al niet gemakkelijk. Ja, ik weet dat het voor jullie ook geen pretje is om een hele avond te kijken naar een vrouw die op een stoel zit en die met haar zenuwen geen blijf weet. Daar hebben jullie zeker niet voor betaald.

Ik zou kunnen zeggen: voilà mensen, dat was het voor vandaag, het zit erop, hij komt toch niet, jullie kunnen allemaal je geld terugvragen aan de kassa, een pintje drinken en naar huis gaan.

Maar dat doe ik uiteraard niet: stel jullie voor wat voor een financiële strop het zou zijn voor de inrichtende vereniging. Ze hebben zoveel kosten gedaan: zaal, auteursrechten, regisseur, noem maar op. En niets daarvan kunnen ze recupereren.

Misschien zijn er onder jullie ook die een babysit genomen hebben om eindelijk nog eens buiten te zijn, een beetje ontspanning te hebben. Het is dus uitgesloten dat ik die ouders na een half uurtje terug naar hun kinderen stuur. We moeten de kerk in het midden houden.

Als er onder jullie zijn die weten hoe ze deze situatie kunnen oplossen, dan mogen ze het gerust zeggen. Misschien zijn er goede zangers bij, of cabaretartiesten in de dop. Misschien kunnen we er een zangavond van maken, een soort “bonte avond”. Samen zingen van “de stille kempen” en “de purperen hei”. Maar waarschijnlijk is niet iedereen daar mee gediend. Zeker de jongeren houden van iets pittiger.

(stilte)

Maar nee, ik ben daar in feite niet voor in de stemming, en als hij toekomt, moeten we toch de hele zaak onderbreken want hij gaat voor, dat begrijpen jullie wel. De vorige keren dat ik hem gezien heb, was ik lang niet zo nerveus, er was ook geen reden toe. Maar vanavond... ja,... voor mij is het toch wel een heel speciale avond. Heel mijn leven kan er door veranderen... alhoewel.

Zeg, wat zouden jullie ervan vinden als ik wat moest vertellen over mezelf en mijn familie. Niet dat ze zo speciaal zijn, nee, in feite zijn het allemaal maar gewone mensen, een gewone familie. Maar dat kan ook boeiend zijn. Hoogstwaarschijnlijk zullen jullie personen herkennen en zeggen: ja, mijn nonkel deed dat ook, of mijn vader was juist hetzelfde. Ook de situaties zijn

zeker niet wereldschokkend, herkenbaar, gewoon, want ik ben zelf toch ook maar een gewone vrouw.

(Onder de laatste zinnen zijn op plateau II opgekomen: Marleen en Dirk. Marleen is de dochter van An en ze is 22 jaar. Dirk is de pa van Marleen en dus de echtgenoot van An. Hij is rond de 50 jaar. Marleen zit op een stoel aan tafel en Dirk zit in een zetel en leest de krant. Na enige tijd licht fade in op plateau II.)

Kijk, dat moet lukken, daar heb je mijn man en mijn dochter. Mijn man heet Dirk. 't Is een goeie vent, een beetje stil, dat wel, maar een echte schat. Mijn dochter heet Marleen. Ze is 22 jaar. Een mooi kind, vinden jullie niet? En nu zit ze er nog maar gewoon bij, maar als ze helemaal opgetut is, dan is het een echte ster.

Jullie zullen misschien de indruk hebben dat ze ook wat nerveus is – precies haar moeder zeggen de mensen altijd – maar dat is heel normaal, want morgen gaat ze trouwen.

't Is dus een heel speciale avond voor haar... voor hem... voor ons.

We zijn toch zo fier op ons Marleen. Nooit of nooit hebben we er last mee gehad: op school altijd goede cijfers, altijd eerlijk, gediensig, vriendelijk, een dochter om van te dromen. En nu gaat ze ons verlaten, 't is hard, ook voor haar. Misschien is ze daarom zo zenuwachtig.

(Spot fade-out op plateau I. In het donker gaat An af.)

MARLEEN : *(Zit in papieren te snuffelen.)* Pa!

PA : Mm... *(achter krant weggedoken.)*

MARLEEN : Pa!

PA : Wat is er nu weer kindje?

MARLEEN : Wie moet er weer in die vierde taxi zitten?

PA : Die vierde? Ik dacht dat we maar drie taxi's besteld hadden.

MARLEEN : 't Is niet waar hé! Zeg dat het niet waar is. Ik heb het wel honderdduizend keer tegen ons moeke gezegd dat ze vier taxi's moest bestellen.

PA : Ja?... Dan zal ze dat wel gedaan hebben zeker.

MARLEEN : Zeg, hoe zit het nu, ben je mij aan het pesten of wat?

PA : Je bent toch niet zenuwachtig, Marleentje?

MARLEEN : Is dat niet normaal misschien? Wel, wat is het nu?

PA : Natuurlijk zijn er vier taxi's besteld. Nonkel Frans en tante Martha zitten in die vierde, met de zus van Johan en haar man.

MARLEEN : Echt?

PA : Zo hebben wij dat de laatste keer toch geregeld.

MARLEEN : Weet jij wel dat tante Martha meer dan honderd kilo weegt en Lisette vijfennegentig?

PA : Lisette?

MARLEEN : Wel, mijn toekomstige schoonzus. Hoe gaan we die in die auto krijgen? Er moet toch nog een chauffeur bij.

PA : Maar kindje, die taxi, dat is een fameuze Mercedes.

MARLEEN : Die zal achteraan al goed vol zitten met die twee dikke vrouwen.

PA : Je weet toch wel dat nonkel Frans scherp zestig kilo weegt, die kan zich gemakkelijk verstoppen tussen tante Martha haar borsten.

MARLEEN : Pa toch!

PA : Als hij er maar niets van overhoudt, dat manneke.

(Stilte. Pa leest terug in de krant.)

MARLEEN : Zeg pa, heb jij naar het weerbericht geluisterd? Zou het warm worden?

PA : Ik doe niets anders kind. Uw moeke heeft mij een papier gegeven en daar moet ik ieder uur de temperatuur noteren.

MARLEEN : En wat is het laatste dat je opgeschreven hebt, meneer de weerman?

PA : 36,8°! 'k Zal dus wel geen koorts hebben. Wil jij misschien eens proberen?

MARLEEN : Zotteke. Je weet dat ik al nerveus ben vanavond en dan doe jij niets anders dan met mijn voeten spelen.

PA : Staat er iets speciaals te gebeuren misschien?

MARLEEN : Zeg hé! Ik heb je gevraagd welk weer ze geven voor morgen.

PA : “Regen afgewisseld met buien en daarna fikse neerslag”, zei Pien.

MARLEEN : Nee hé! Dat is toch niet waar?!

PA : Natuurlijk niet kind. ’t Zonneke zal overal schijnen, buiten en binnen.

MARLEEN : ‘k Werd al bang. Stel je eens voor dat het regent als we uit de kerk komen. Geen enkele schone foto.

PA : Als jij er op staat, kan die foto toch niet mislukken.

MARLEEN : Merci pa, je bent een schat.

PA : Een schat ja, en morgen platzak na die trouw.

MARLEEN : Zo erg zal het wel niet zijn. Zeg pa, waar blijft ons moeke?

PA : Je kent haar toch, die moest nog van alles regelen op het laatste moment: nog eens langs de traiteur, bij de kapper gaan afspreken hoe laat jij morgenvroeg moet langskomen, nog eens langs de bloemenwinkel om bloemstukjes te bestellen voor de feesttafel, en dan zal ze zeker nog wel het een en ander uit haar mouw schudden. Als die één keer vertrokken is, dan is ze niet meer te houden.

MARLEEN : Ons moeke, dat is een echt spinnewiel. Altijd gehaast, altijd nerveus. En jij, jij bent de kalmte in persoon, hé pake.

PA : Denk jij dat kindje?

MARLEEN : Zo zie je er toch uit. *(Stilte)* Zeg pa, ik heb vandaag zeker twintig kilometer gelopen, mijn voeten zijn zo gezwollen. Weet je waar ik zin in heb? In zo’n warm voetbadje.

PA : Wel, ik ook. Van zoiets kikkert een mens helemaal op.

MARLEEN : Waar staat dat voetbadje?

PA : In de keuken. Ik zal het wel gaan halen. *(staat recht)* Weet je wat? Loop eens naar de badkamer, daar staat zo’n tube met pillen om in dat water te doen, dan bruist dat zo... en dat doet zo’n deugd hé!

MARLEEN : ‘k Ben al weg zie. Doe maar lekker heet water in het badje.

PA : Tot uw orders kolonel.

(Pa en Marleen af. Na een tijdje pa op.)

Therapie voor mijn zweetvoetjes. *(Gaat zitten in de zetel en trekt zijn kousen uit. Marleen op.)*

MARLEEN : Hier ben ik ermee.

PA : Neem een stoel en zet je bij. We gaan er samen met ons voeten inzitten.

MARLEEN : Allé...

PA : Och, dat kriebelt wat maar voor de rest... gezellig. Kom, doe er maar twee van die pastilles in, 't is voor vier voeten. *(Marleen gooit de pillen in het water en zet zich op een stoel bij het wasbakje.)* Samen?

MARLEEN : Samen!

(Ze zetten heel langzaam en gelukzalig hun voeten in het water.)

PA & MARLEEN : Haaaaa...

PA : Ik voel de kriebelingen over mijn rug lopen.

MARLEEN : Ik ook.

PA : Met die bruistabletten is dat nog eens zo goed.

MARLEEN : Was dat geen goed gedacht, zo 'n voetbadje?

PA : Zeker en vast. *(lange stilte)* Hoe is het kindje?

MARLEEN : Goed pake... goed.

PA : Zal je gelukkig zijn met Johan?

MARLEEN : Ik weet niet... ik denk het... allé, ik hoop het.

PA : Je bent precies niet zeker?

MARLEEN : Wie is dat wel pake? In het begin is een mens smoorverliefd en je ziet alleen maar de mooie dingen. Maar na een aantal maanden begin je ook andere dingen te zien, die minder mooi zijn, en dan...

PA : Dat is toch normaal. Morgen trouw je niet met een übermensch maar met een gewone jongen.

MARLEEN : Ja, jaja... pake, ik heb zo'n schrik. 't Is precies of ik ga in een zwart gat springen.

PA : Dat maakt het zo spannend kindje, iedereen heeft dat.

MARLEEN : Heb jij dat ook gehad?

PA : Natuurlijk. Ik herinner mij nog dat ik barstende koppijn had, de avond voor onze trouwdag. Ik wilde aan alles tegelijk denken, alles voorzien, maar mijn koppeke was te klein voor al die gedachten.

MARLEEN : Ik heb soms meer zin om te huilen dan om blij te zijn.

PA : Johan is toch een goeie, lieve jongen.

MARLEEN : Dat wel, maar...

(We horen geluid aan de voordeur. Moeke komt thuis. Ze is precies hetzelfde gekleed als daarnet, even oud. Ze stapt dus in haar eigen vertelling.)

MOEKE : Amaai mijn voeten. Wat zitten jullie daar te doen?

PA : We zijn met elkaars voeten aan het spelen.

MARLEEN : Een voetbadje moeke, daar kikkert een mens van op. 'k Zou zeggen, zet je bij, maar het badje zal wat te klein zijn.

(Moeke neemt de tube van tafel en bekijkt die. Ze schiet in een lach.)

PA : Wat heb jij nu weer? Wat is er nu zo belachelijk aan?

MOEKE : Jullie hebben daar die pastilles ingedaan die ik gebruik om mijn gebit te poetsen. Kijk maar: Steradent, voor hagelwitte tanden.

PA : 't Is toch niet waar hé Marleen. En dat moet morgen gaan trouwen, daar zal volk naar komen kijken.

MARLEEN : Jij zei toch dat het deugd deed, dus zo erg zal het toch wel niet zijn.

MOEKE : Jij had dat toch ook kunnen zien pa?

PA : Tegen twee vrouwen kan ik niet op. Geef mij eens een handdoek moeke, dat ik mijn pootjes kan afdrogen.

(Moeke geeft aan beiden een handdoek. Ze neemt het voetbadje en draagt het naar de keuken.)

MOEKE : Ik zal dit rioolwater maar gaan weggieten. Zo moet een mens er niet van verschieten dat de vervuiling van de rivieren altijd maar toeneemt.

PA : Marleen, komt Johan nog eens langs vanavond?

MARLEEN : Ja, die kan hier ieder ogenblik toekomen.

MOEKE : *(op)* 't Is nogal een stipte, daar hou ik van.

PA : Komt die zo laat nog, 't is bijna tijd om te gaan slapen.

MARLEEN : Ik had het hem gevraagd om nog eens eventjes langs te komen... enkel om een goede avond te zeggen.

PA : Ik ken dat... Je zou beter ook vroeg gaan slapen, 't is morgen een zware dag.

MOEKE : Wij gaan in elk geval niet te lang meer opblijven hé pa! Morgen sta ik om zes uur op, want om zeven uur mag ik al naar de kapper.

PA : Wat? Dat is midden in de nacht!

MOEKE : Ja, aan jouw haar moet er niet veel meer gebeuren, daar is toch niets meer aan te doen. Hopeloos... is 't niet?

PA : Pfff...

MARLEEN : Wanneer moet ik dan bij de kapper zijn, moeke?

MOEKE : Rond acht uur... zei hij. Dan zit ik nog wel onder de droger, maar dan kan hij toch al aan het jouwe beginnen.

PA : Ik zou wel eens een vliegje willen zijn.

MOEKE : Een bromvlieg zeker...

MARLEEN : Waarom, pake?

PA : Om eens te horen wat daar zo allemaal geroddeld wordt bij een vrouwenkapper... en dan nog wel op de morgen van een trouw.

MOEKE : Omdat ze bij jouw kapper alleen maar spreken over duiven en voetbal.

PA : Is dat niet interessant misschien?

(De bel gaat.)

MOEKE : Daar zal hij zijn. Ga eens opendoen Marleen. *(Marleen reageert niet.)* Allé kindje, de sprookjesprins is daar.

MARLEEN : Een beetje minder zal ook wel goed zijn. *(gaat af)*

MOEKE : Ons Marleen doet zo raar...

PA : Vind je dat?

MOEKE : Ja, ze was zo precies met haar gedachten helemaal weg.

PA : Dat zal wel normaal zijn... zenuwen hé... de avond voor de trouw.

(Johan en Marleen op.)

JOHAN : Goedenavond... eh... pa... Ik zal maar pa zeggen hé, want morgen is 't zover.

PA : Dat is zeker jongen, goedenavond.

MOEKE : Goedenavond Johan.

JOHAN : Goedenavond... ma...

MOEKE : Zeg maar "moeke", dat zegt ons Marleen ook.

JOHAN : Dat is raar: moeke en pa. Normaal is het pa en ma of moeke en vake.

MOEKE : In 't begin als wij getrouwd waren, hebben we daar eens ruzie over gehad, onze pa wilde pa en ma en ik wilde vake en moeke.

MARLEEN : 'k Heb het altijd gedacht: twee keikoppen bij elkaar.

PA : Zie je Johan, ze zegt niet veel, maar als ze iets zegt, is 't raak.

JOHAN : Ik begin haar toch zoal een beetje te kennen.

MARLEEN : Denk je?

PA : Vrouwen kun je nooit helemaal kennen, jongen, die blijven ondoorgrondelijk.

MOEKE : Onze pa heeft altijd voor filosoof willen studeren... 't Is er niet van gekomen, maar hij heeft er altijd een tikje aan overgehouden.

PA : Als ons moeke zo begint, dan denk ik dat het tijd wordt om te gaan slapen.

MOEKE : Jij zult het ook wel kunnen gebruiken, je zit al de hele avond te knikkebollen achter jouw krant.

PA : Dat denk jij maar, ik ben gaan zwemmen met ons Marleen.

JOHAN : Gaan zwemmen?

PA : Alleen met ons voeten hé... in 't voetbadje.

MARLEEN : 't Was tof pake!

PA : Zeg moeke, we zijn weg. We laten die tortelduifjes hier nog maar wat alleen.

MOEKE : Maar braaf zijn hé.

JOHAN : Je mag gerust zijn.

MARLEEN : *(ietwat lastig)* Zeg hé.

PA : Kom, kom, nu kan het toch niet veel kwaad meer, de avond voor dé dag. Allé slaapwel.

MARLEEN & JOHAN : Slaapwel.

MOEKE : Maak het toch maar niet te lang meer hé kinderen, morgen is het een lange dag.

PA : De langste dag!

MOEKE : Kom zotteke... slaapwel...

MARLEEN & JOHAN : Slaapwel.

(Stilte. Pa en moeke gaan naar 'hun slaapkamer', een bed dat ergens links op plateau II staat. We horen nu simultaan de gesprekken tussen pa en moeke en tussen Marleen en Johan. De 'slaapkamer' en de 'living' zijn afzonderlijk belicht. Moeke gaat op voeteneind bed zitten.)

MOEKE : Amaai mijn voeten, zo een dag voor de trouw is zeker nog erger dan de trouwdag zelf.

PA : Mijn voetjes zijn in tiptop conditie. Je zou ook eens zo'n badje met Steradent moeten nemen.

MOEKE : Jij met je flauwe kul.

JOHAN : Hoe is 't schatje, niet te zenuwachtig?

MARLEEN : Dat gaat nogal.

JOHAN : Je bent precies zo stil.

MARLEEN : Vind je?

(Johan begint in de krant te lezen, Marleen zit te dromen.)

PA : Ik ga mijn tandjes nog eens poetsen en dan ben ik helemaal klaar om met 'grootmoeder' te gaan slapen.

MOEKE : Je moet daar niet mee lachen. 't Zal er misschien nog rapper zijn dan je denkt.

PA : Zou je dat zo erg vinden misschien, grootmoeder worden?

MOEKE : Nee, dat niet, maar...

PA : Maar...?

MOEKE : 't Wil toch zeggen dat de volgende generatie op komst is, dat wij afgedaan hebben.

PA : Afgedaan, afgedaan... hou je maar klaar... dan zal ik je eens laten zien dat ik nog niet afgedaan heb. *(af)*

MOEKE : Zot.

PA : *(op)* Wil je je tandjes al meegeven, dan kan ik ze in de badkamer op sterk water zetten. *(af)*

(Moeke gooit een kussen in de richting van de badkamer. We horen pa lachen. Moeke blijft dromend op voeteneind zitten.)

JOHAN : Zie ons hier nu zitten, precies een koppel dat al twintig jaar getrouwd is: ik met de krant... gelijk jouw pa en jij daar knikkebollend aan de tafel zoals je ma... allé... je 'moeke'.

MARLEEN : Och...

JOHAN : Je zou niet zeggen dat wij morgen gaan trouwen...

MARLEEN : Hoedat?

JOHAN : Alles is hier zo rustig, zo kalm... Stilte voor de storm zeker...

MARLEEN : Dat zou best kunnen...

PA : *(Op, triomfantelijk maar wel in ouderwetse pyjama.)* Tararara...!! Hier is Juul César!

MOEKE : Brutus zeker!

PA : Allé Cleopatra, ik dacht dat jij hier al wel wellustig zou liggen kronkelen in het bed, wachtend op de keizer van je dromen.

MOEKE : Jij hebt toch niet te lang in de zon gestaan?

PA : We hebben geen zon gezien vandaag.

MOEKE : Dan moet je eens dringend naar de dokter gaan, dan zit er toch iets serieus los.

PA : Mag ik nu eens niet onnozel doen misschien? *(stilte)*

MOEKE : Zeker vent... *(stilte)* Is dat jouw manier om je zenuwen af te reageren?

PA : Och... *(gaat op bed liggen, stilte)* Allé, kom hier, Cleopatra...

(Moeke gaat tussen de benen van pa zitten. Pa legt zijn beide armen rond moeke.)

JOHAN : Allé, kom eens hier, kom nog eens op mijn schoot zitten.

MARLEEN : Nu?

JOHAN : Twee uur ga ik toch niet meer blijven, ik heb morgen zo het één en ander te doen... Allé, komt er nog wat van?

MARLEEN : *(aarzelt)* 'k Weet niet...

JOHAN : Zeg hé, je bent mij nu toch nog niet beu?

MARLEEN : *(aarzelt nog)* Vooruit dan. *(Ze nestelt zich op de schoot van Johan die in de zetel zit.)*

MOEKE : Ik blijf erbij dat ons Marleen raar deed vanavond.

PA : Kom kom, jij zult ook wel raar gedaan hebben de avond voor onze trouw.

MOEKE : Toch... toch...

JOHAN : Waarom ben je zo stil?

MARLEEN : 'k Weet het niet...

JOHAN : Dat kan niet hé...

MARLEEN : 'k Weet het wél, maar...

JOHAN : Maar wat?

MARLEEN : Och...

MOEKE : Ze ziet zo bleek...

PA : Met een laagje poeder is dat opgelost morgen.

JOHAN : Zeg het!

MOEKE : 'k Heb er geen goed ook in... *(stilte)*

MARLEEN : 'k Ben in verwachting.

JOHAN : Wat?

MARLEEN : Je hoort toch wat ik zeg...

(Stilte. Johan moet dit verwerken.)

PA : 't Zal raar zijn, alleen met ons twee.

MOEKE : Ik heb er schrik van...

PA : Ik ook... verdomme ons Marleen!

JOHAN : Maar... zo erg is dat toch niet. Je kan wel denken dat ik daar van verschiet, maar morgen trouwen we toch... dus...

MARLEEN : Ja... morgen trouwen we.

PA : Ik herinner mij nog dat ze op mijn schoot zat en dat ik haar verhaaltjes vertelde... uren aan één stuk, tot ik bijna in slaap lag.

MOEKE : Toen ze klein was, had ze zo 'n lang haar, weet je nog?

PA : Engelenhaar...

JOHAN : Weten je ouders er al van?

MARLEEN : *(luid)* Nee!

JOHAN : Dat is toch geen geheim, dat is toch iets wat geweten mag zijn... Willen we hen nog eens terugroepen?

MARLEEN : *(luid)* Nee!

JOHAN : Wat scheelt er toch?

MARLEEN : Wat zou er schelen?

MOEKE : Weet je nog toen ij haar de eerste keer leerde fietsen... ze was twee keer gevallen... en ze kafferde je uit omdat ze dacht dat het jouw schuld was...

PA : Temperament hé... En de eerste keer dat ze haar maandstonden kreeg...

MOEKE : Ja...

PA : Toen hebben we een groot feest gehouden, met kaarsen en taart en mooie muziek...

MOEKE : En haar communie...

PA : Haar eerste lief...

MOEKE : Haar diploma...

PA : Marleentje, verdomme toch.

JOHAN : Zeg... ik ben blij hoor... in verwachting zijn, is toch niets om zo triestig te doen... *(stilte)* Jij bent toch ook blij zeker?

MARLEEN : *(aarzelt)* ... Nee...

JOHAN : Hoedat?

MARLEEN : Heb je 't niet gehoord... nee, zei ik.